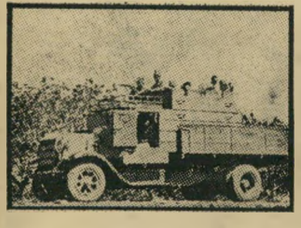

סיקורת

בידור

פליטה איננה פיתחון

סידרת בדיחות אודות החלק האחרון של מערכת העיכול — קטע מהסרט שבלול, על אותו נושא — התחכמויות, שוב באותו כיוון, על כנס הגינקולוגים — זאת בערך היתה תרומתו של אורי זוהר, בתוכניתו המחודשת פיתחון פה, שפירקה הראשון התקיים בשבוע שעבר באולם הקטן של מועדון תיאטרון בימות התל־אביבי, שקם על חורבותיו של מנדיס ז"ל.

תורם רציני אחר לתוכנית היה בחור אמריקאי שמנמן וורדרד בשם ארט, שניסה לשכנע את הקהל ביתרונותיה של האוננות. תוך שהוא מזיע ומתיז בהתלהבותו רוק על יושבי השורות הראשונות, ניסה ארט לערוך מישאל־אוננות בקרב הקהל. לאחר שזכה לאפס תגובות, ניסה להדגים את מעשי ידיו בעזרת מוט המיקרופון, אותו הצמיד לאיזור חלציו.

זוהר מוסר צל"ש לתמיר
יתרונות האוננות

בכך לא הסתיים ההומור. אורי זוהר הקרין שיקופית של חתיכה חשופת־שד, שהיתה יכולה לעשות הון בתור מודעת־פירסומת לחלב תנובה, הציג אותה בתור „בת־דודתו, עולה חדשה מרוסיה," וכן הלאה וכן הלאה.

עד כאן, אורי זוהר וארט. הצילו קצת את המצב: קטע של עמוס קינן, על חלוקת צל"ש לשמואל תמיר. שייקה בן־פורת, שעסק בהשתוללותם של אישי ציבור, בתירוץ של גילוי רשת־הריגול. והשחקנים ישראל גוריון ודבורה קידר.

לתוכנית מעין זו, המסווגת בחו"ל כקאבארט פוליטי, בא בדרך כלל — בחו"ל — קהל בעל רמה, המחפש דברים שונים קצת מתפוס כפי יכולתך (ראה להלן). הגיבה צופה מאוכזבת, עובדת שגרירות בריטניה בארץ: „בלונדון, תוכנית כזו היתה זוכה לאולם ריק. אין לי שום התנגדות לבדיחות על החלקים האינטימיים — בתנאי שהן קשורות לנושא. כאן, הבדיחות היו, הנושא לא."

אלא שהיתה זו דעת מיעוט. הקהל של אורי זוהר — התמוגג מנחת.

בדיוק כמו הקהל של תפוס כפי יכולתך.

סתם יום של שמאלץ

„ציפורים בראש" — שמעון ישראלי בהצגה חדשה. תיאטרון „יובל". בימוי: אילן דר. מערכונים ופיזמונים: דן אלמגור, דן בן־אמוץ, חיים חפר, משה וילנסקי, דרורה חבקין ורוני וייס.

שמעון ישראלי, למי ששכח, הוא זה שהמציא בארץ את הופעת היחיד. מה שהיה בעוכריו, באותם הימים, היה הקושי במציאת חומר מתאים שימלא את התוכנית השלישית והרביעית, אחרי שמיצה את השמנת בשתי הראשונות.

מאז, השתנו דברים הרבה במדינה, אבל בעיית החומר בעינה נשארה. למרות שבין כותבי החומר של התוכנית החדשה שלו נכללים כמה מן השמות הידועים בעולם הבידור הישראלי, הרי התוצאה היא קצת פושרת, קצת עייפה, קצת חסרת פילפל.

שמעון ישראלי הוא עדיין שחקן מוכשר שניחן בקול עמוק ומלא. מאז ומתמיד היתה לו נטייה אל שמאלץ — אבל היה זה שמאלץ נעים, נוגע ללב, פשוט וכנה. הנטייה נשארה בפיזמונים — למשל סו וואת, על נער־השעשועים החוזר מבילוייו הסוערים תמיד לדירה ריקה. אלא שמאז סתם יום של חול, השתמשו בסיגנון זה פעמים רבות כל־כך — כשאתה מקשיב למה שנעשה על הבמה, יש לך רושם שכבר פגשת את הסיפורים קודם.

ההרגשה חוזרת על עצמה עוד יותר במערכונים. באחד מהם לפחות — זה על הוותיק המתלונן על מראה המדינה הנבנית בעבודה ערבית ועל דמות הישראלי החדש — אפשר לנחש כל מילה עוד לפני שהיא יוצאת מפיו של שמעון. במקרה הטוב ביותר, זה מזכיר את שלושה בסירה אחת בגירסה המעודכנת של דן בן־אמוץ לסיפור דויד, בת־שבע ואוריה החיתי.

אתה יושב באולם, מלא אהדה לשמעון ולמה שהוא יכול לעשות — וחושב בערגה על מה שיכול היה להיות, אילו היה בידיו חומר אחר.

תיאטרון

וזוזים, הביתה!

„תפוס ככל יכולתך" — פיזמונים ומערכונים עם לילית נגר וז'אק כהן. מערכונים ובימוי: אלי שגיא. פיזמונים: יורם טהר־לב. הנהלה מוסיקלית ולחנים: אלברט פיאמנטה.

הצמד עאדל וסאמירה, המוכר יותר בחוג ידידיהם כז'אק כהן ולילית נגר, אהודים כנראה מאד על חוג נרחב של הקהל הישראלי. אחרת קשה להסביר כיצד התמלא בית־החייל בתל־אביב, ביום החמישי האחרון, בקהל שצחק מן הזקנים הארוכים של הבדיחות שהושמעו על הבימה.

אלי (אמי הגנרלית) שגיא נזכר בכל הבדיחות העוברות־ישבות בשוק, הלביש אותן בכל מיני מיבטאים של עליות בלתי־נקלטות, והוציא חאלטורה מוכנה.

זה מתחיל בעשיית קווטש ממישהו, נמשך בסיפור על קופת־חולים „הקמצנית", העושה לקליינטים הקרנות בגלים קצרים במקום ארוכים, ובסיפור על בעל שמתנשף „אחרי השלישית".

הצחוק גובר כשהאם מבקשת גלולות נגד הריון שמרגיעות אותה, משום שהיא נותנת אותן לבתה. הוא מגיע לשיאו לשמע המעשיה בילד שעושה עדיין פיפי במיטה, אבל זה לא טבעי, כי הוא כבר נשוי. כאשר מתחילים משחקי מילים על פסיכיאטר־פסיכי — נכנע האולם סופית לקסם ולהומור המעודן שעל הבימה.

ישראלי
בעיית החומר

לצופים הדורשים הומור שורשי יותר, מוגש המערכון על העוזרת ממין זכר (ז'אק כהן מחקה את לואי דה־פינס) שהשכן מלמעלה מטיל את מימיו ישר לתוך עיניו, ובחוכמה הישנה על „הצרפתי" מקזבלנקה. אבל זה עוד לא הכל. יש אחר כך גם סיפור גאוני אחד, על שתי זונות (ז'אק כהן מחופש ליצאנית — ומתנהג כגימנזיסטית), שאחת מהן יצאה ללימודי השתלמות בפריז — חה־חה־חה — ויש לה קליאנטים שמבקשים קבלות לצורך מס.

וכל זה — עד ההפסקה בלבד.

לתשומת־לב: נא להביא מילון ערבי־עברי. את הצחוקים הרמים עוררו אותם משפטים, שאוזן ווזווזית לא תבין לרוחם.

ספרים

החשש והחשיש

„צעירים וסמים", מאת ד"ר זאב סגל בהוצאת ספרית מעריב, 1972. 62 עמודים — 8 ל"י.

אין כל ספק שהסמים, והדרך בה משתמשים בהם הצעירים והנוער של היום, מהווים את אחת הבעיות החמורות ביותר של העולם המודרני. אין גם ספק שזו בעיה עדינה ומסובכת, והדרך הפחות מוצלחת לטפל בה, היא על־ידי הטפות מוסר המעמיקות עוד יותר את התהום בין המשתמשים בסמים לאלה המנסים לגמול אותם.

לכן, קשה להניח שספר זה, המציג את עצמו בדמות של מחקר מדעי המיועד לבני־הנעורים, ישכנע הרבה קוראים. כיצד אפשר למצוא שפה משותפת עם אנשים לאחר שאתה מסביר להם כבר בפרק הראשון כי במידה והם משתמשים בסמים, הרי פירוש הדבר שהם „לא רגילים" ו„לא נורמלים", שהם גרורים, חסרי־אופי, מתחסדים, וכיוצא בזה? וכיצד אפשר להתיחס בכל הרצינות הדרושה לספר על סמים, אשר מנתח את הסיבות לשימוש רק בין בני־טובים, ומתיחס לבעיות הסוציאליות, שהן לדעת החוקרים, באמריקה לפחות, הסיבה העיקרית לשימוש בסמים חריפים, כאל תופעה משנית? ולבסוף, האם אפשר בכלל לכתוב ספר על סמים מבלי להזכיר

(המשך בעמוד 12)

עברית מדוברת לא נורמלית

מאת דן בן־אמוץ ונתיבה בן־יהודה

מדור זה הוא תוספת למלון המפורסם של דן בן־אמוץ ונתיבה בן־יהודה. הקוראים מוזמנים לשלוח למערכת מלים וביטויים משלהם.

מפינקס הצבא ב־48

אֲמָטוֹל	חומר נפץ, תוצרת הארץ.
אֶפְאַן	אקדח בלגי מתוצרת „פבריק נציונל".
בֶּזָה	מיקלע בינוני.
בַּנְדוֹלֶרָה	חגורת כדורי ירייה.
בְּרָאוּנִינְג	1) אקדח ; 2) מכונת ירייה כבדה.
גְ'יפְּט	רובה צייד, על פי רוב בעל שני קנים, היורה גרגרי מתכת.
דוּמְדוּם	כדורי נשק חם, בעלי קלע קטום בניסור יד. פציעתם קשה מן הרגיל.
דֶטוֹ	נפץ לחומרי חבלה.
זֶ'לְנִיט	סוג חומר נפץ, פלסטי.
חָנָם	חומר נפץ מפוצץ, בראשי תיבות.
טוּ־אִינְטְשׁ	מרגמה קלה, שהקליבר שלה הוא שני אינצ'ים.
טוֹמִי	תת־מיקלע מתוצרת אמריקאית.
טוֹמִי־פִינִי	מיקלע בינוני, תוצרת פינלנד.
טְרִי־אִינְטְשׁ	מרגמה „כבדה", שהקליבר שלה הוא בן 3 אינצ'ים.
לוּאִיס	מיקלע שהיה נהוג בשימוש הנוטרים והחי"ש.
מָאוּזֶר	אקדח גדול מאוד, בעל 543 חלקים(!), אוטומטי.
מַגְלָד	מיקלע בינוני.
פִּיבִּי	אקדח קטן.
פָּר	אקדח שהיה נפוץ מאוד, קיצור המילה „פרבלום".
פְּרַיְמֶר	מפעיל חומר נפץ, מתווך בין הנפץ לבין החומר.
פְּרֶעשׁ	מרגמה קטנה, פטנט ישראלי, האחות הקטנה של הדווידקה.
קוֹלְט	אקדח, חצי אוטומטי.
קָרָבִּינְקָה	רובה איטלקי קטן וקל.
שְׁדִית	חומר נפץ תוצרת הארץ.
שׁוֹר	אקדח שטייגר.
שְׁטוֹ	מיקלע צרפתי, היה בשימוש החי"ש.
שְׁמַיְסֶר	תת־מיקלע גרמני.
תּוּפִּי	אקדח בעל מחסנית בצורת תוף.

פייטרית ובייבי סיטר בוזמנית

חיל־הקשר דופק

שני סרג'נטים עבריים מסיירים את קרבת קוסקוס טבעון

טנק "USA" (אונזערע ארבייט)